

Farní listy č.18/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

30.dubna 2006 – 3.neděle velikonoční

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

„Vy jste toho svědky“. Docela těžký úkol předává Ježíš svým učedníkům. Oni jsou přece ještě plni strachu po jeho smrti; sice už viděli vzkříšeného, ale pořád zůstávají uzavřeni před okolním světem. Oni se pořád bojí, a Ježíš chce, aby šli ven a hlásali všem, že On žije, že vstal z mrtvých, aby hlásali pravdu o Božím milosrdenství a o odpuštění.

To, co se zdálo nemožné, stalo se skutečností - den po seslání Ducha svatého promluvil Petr k obyvatelům Jeruzaléma: „Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“ Apoštolové chápou, že jejich úkol spočívá v tom, aby mluvili o tom, co sami viděli a prožili – o zbytek se postará On sám, živý Bůh, který doplní jejich svědectví mimořádnými znameními. Apoštol je ten, který dává svědectví o tom, co sám viděl a prožil.

„Vy jste toho svědky.“ Komu dnes Kristus říká tato slova? Mohli bychom říci obecně, ale pravdivě: říká to církvi. To je její hlavní úkol a poslání. Všechno, co církev dělá, jak slouží a čemu učí, je podřízeno tomu, aby byla Kristovým svědkem. Hlásání evangelia, udělování svátosti, a také charitativní činnost – to všechno nás má přivést k setkání z živým Bohem.

Tomu slouží život těch, kteří byli povoláni jako nástupci apoštolů: život a učení papežů a biskupů. Pro naplnění tohoto úkolu žijí kněží a jáhnové, všichni, kteří svůj život zasvětili Bohu.

Ale musí být samozřejmě, že proto, abychom byli svědky živého Krista, žijeme my všichni – všichni pokřtění, kteří jsme ve svátostech, zvlášť ve křtu a biřmování, přijali dary Ducha svatého.

Otázka, kterou si dnes můžeme položit, zní: plníme svůj úkol a jsme v tom věrohodní? Co udělat, aby naše svědectví bylo přesvědčivé?

Pro každého svědka je důležité, aby mluvil o tom, co sám viděl, slyšel, co sám prožil. Pokud chceme svědčit o Kristu, nemůžeme se spoléhat jen na to, co o něm říkají ostatní. Naše svědectví se musí zrodit z naší zkušenosti nebo z našeho vnitřního života. Čím bohatší je tento život, čím větší je naše zkušenost, tím věrohodnější bude naše svědectví.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 3. neděle velikonoční

1. ČTENÍ - Sk 3,13-15.17-19

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, (bratři a sestry), že jste to udělali z nevědomosti,

a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech svých proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

ŽALM 4 - Odpověď: **Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!**

Bože, zastánci mého práva, vyslechni mě, když volám, – tys mě v souzení vysvobodil, – smiluj se nade mnou a slyš mou prosbu!

Pamatujte: Hospodin vyznamenává svého svatého; – Hospodin vyslyší, když k němu zavolám.

Mnoho lidí říká: „Kdo nám ukáže dobro?“ – Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!

Usínám klidně, sotva si lehnu, – vždyť ty sám, Hospodine, dáváš mi přebývat v bezpečí!

2. ČTENÍ - 1 Jan 2,1-5a

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeší-li však někdo, máme přímluvce u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

EVANGELIUM - Lk 24,35-48

Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlášáno obrácení, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.“

Průvodce liturgií

Anamnéze, obětování a přímlybné modlitby

Otevři oči: Anamnéze – další řecké slovo. České „památka“ v tomto kontextu zní dost povrchně a staticky. Anamnéze je vzpomínání na události, které nám přinesly spásu. Ve III. eucharistické modlitbě se celebrant modlí: „Proto na památku spasitelné smrti tvého Syna i jeho vzkříšení a nanebevstoupení...“ V jiných modlitbách je tato část obsáhlejší a objevuje se hned po zpěvu Svatý (*Sanctus*), např. ve IV. eucharistické modlitbě. Anamnéze je víc než jenom vzpomínání události z minulosti. Je zpřítomněním těchto událostí. Kristus zemřel na kříži a vstal z mrtvých jen jednou. Tyto historické události jsou neopakovatelné! Protože vzkříšený Kristus už není podroben času, jeho spasitelné dílo se stává přítomným a dostupným tady a teď.

Hned po anamnéze následuje modlitba přinášení oběti. „Shlédni na oběť své církve: vždyť je to oběť tvého Syna, a jeho obětí jsme byli s tebou usmířeni“ – těmi nebo podobnými slovy se modlí celebrant. To neznamená, že církev, jakoby sama od sebe, nehledě na oběť kříže, obětuje Bohu Otci jeho Syna, aby tím získala milost odpuštění. Církve se připojují k jediné oběti Krista, je vztažena vzhůru Láskou, jež prolila na kříži svou krev.

Důsledkem toho propojení s Kristovu obětí jsou přímlybné modlitby za papeže, biskupa, kněze, za všechny věřící, za živé a zemřelé. Celebrant vzpomíná také na svaté. Tyto modlitby připomínají, že v eucharistii je duchovně přítomna celá církev.

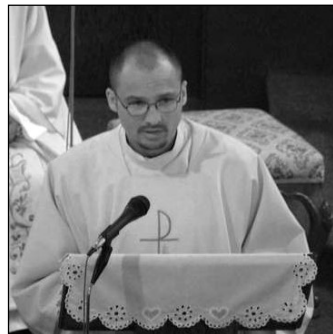
Bud' přítomný: Dívej se na oltář očima víry. Postav se, spolu s Marií a Janem, pod kříž. Jako učedníci na cestě do Emauz, pozněj Krista při lámání chleba. Vnímej vánek Ducha svatého, jako tehdy, ve Večeřadle. Boží láska se stává viditelná, na dosah, na dotek. Přesahuje dějiny. Je tady, na oltáři – je pro tebe. Dovol, aby tě přitáhla k sobě. Odevzdej spolu s Kristem v oběť sebe sama. Prožij jednotu s celou církví – společenstvím spasených – s těmi, kteří už jsou v Otcově domě.

Závěrečná doxologie

Otevři oči: Kněz vezme patěnu s hostií a kalich, pozvedne je vzhůru a řekne nebo zazpívá slova, jimiž oslaví Boha: „Skrze něho a s ním a v něm, je tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče všemohoucí, v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků“. Potvrzením těchto slov je „amen“ vyslovené celým shromážděním věřících. Až po této odpovědi může celebrant položit zpátky na oltář kalich a patěnu. Je to nejdůležitější „amen“ během celé mše svaté. Je to jakoby duchovní podpis pod eucharistickou modlitbu, kterou se za nás za všechny modlil celebrant. Zazní nejlépe, když je slavnostně zazpíváno.

Bud' přítomný: Doxologie je oslavení Boha Otce. Tvůj život má být také doxologie – žiješ k Boží oslavě. Tvůj život má být „skrze Krista, s ním a v něm, v Duchu svatém“. Je to mystika. Tvoje „amen“ ať ti připomene, že od křtu máš podíl na Kristově všeobecném kněžství. Vyslov je svědomitě, s moci, z hloubky svého srdce. Tak vyslovíš tvoje „ano“ Boží lásce, vyjádříš svůj souhlas s Boží vůlí ve tvém životě.

Tři dni ke cti Matky Dobré Rady

Maria, Matka Ježíše Krista je uctívána jako Matka Dobré Rady především v augustiniánské spiritualitě. Přesto, že v Domažlicích už několik let augustiniáni nejsou přítomni, tradice třídních setkání zasvěcených Panně Marii trvá nepřerušena. Na letošní triduum přijali pozvání tři hoste: jáhen Robert Bergman, P. Reginald Větrovec ThD SSL a P. Miroslav Nikola.

Všem našim čtenářům, zvláště těm, kteří se setkání nemohli zúčastnit, přinášíme výběr z myšlenek, které letos zazněly od ambonu.

Ve středu jáhen Robert Bergman (viz foto) řekl mimo jiné:

Radu může dávat ten, kdo má přehled, kdo ví, jak na to, kdo umí dobře poradit. V úryvku Janova evangelia jsme o jedné takové radě slyšeli. Na svatbě v galilejské Káni dochází k nepříjemné situaci: hostitelům došlo víno. Maria, citlivá a praktická žena, která si uvědomila vážnost této chvíle a bylo jí líto novomanželů, obrací se na Ježíše a říká mu: „Už nemají víno“. Tuto svou prosbu předložila Ježíšovi velmi opatrně a diskrétně. Neříká, co má dělat, nechává Boha, aby se sám rozhodl a aby sám udělal to, co považuje za vhodné. Přes Ježíšovo zdánlivé odmítnutí oslovuje služebníky a radí jim: „Udělejte všechno, co vám řekne“. V této jednoduché větičce můžeme slyšet Mariino poselství pro nás. Jsou to totiž její poslední slova, jak je zaznamenává Nový zákon. Od této chvíle již Maria v evangeliích mlčí.

Maria ví, o čem mluví, protože touto cestou sama šla. Ona to byla, kdo řekla dlouho před námi Bohu své ANO. Odevzdala svůj život do Božích rukou a nechala v něm Boha působit. Můžeme říci, že si nechala od Boha „poradit“, osvědčilo se jí to, a proto chce tuto zkušenost předávat dál.

Co z toho vyplývá pro náš konkrétní život? Zkusím navrhnout jednu věc: až se budete pro něco rozhodovat, tak zkuste ve svém srdci zaslechnout tu Mariinu radu: „Udělejte všechno, co vám řekne“. Budete-li chtít a budete-li důvěřovat, bude následovat otázka: „Co mi, Pane, říkáš? Tady a teď“. V této mé situaci, v mém rozhodování, v tomto problému. Co mám dělat? Pomoz mi s tím, udělej něco...“ A to už nejsou jen nějaké myšlenky, ale modlitba. Modlitba, kterou věříme, že Bůh slyší, stejně jako slyšel tu Mariinu prosbu: „už nemají víno“. Bude to modlitba, kterou se bude Maria modlit spolu s námi. Modlitba, do které bude spolu s námi vkládat svou důvěru a odevzdanost do Božích rukou.

Možná bude následovat zázrak, možná ne. To není důležité. Důležité je to, že v tom rozhodování nebudeme sami, ale bude tu s námi moudrý, mocný a milující Bůh, který nám chce v našem životě pomáhat a žehnat a který chce, aby ten náš život byl krásný a plodný. Ať se to v našich životech naplňuje. Ať se i my staneme poslušnými služebníky, kteří mají odvalu nechat si od Boha a od Panny Marie radit a kteří budou ochotni vykonat i věci vyžadující velkou důvěru v Boha a jeho pomoc.

(red)

Nedělní výlet do cukrárny

Je dobré, když se setkáváme nejen u oltáře ale i mimo kostel. Proto jsme se rozhodli, že po nedělní mši svaté pojedeme spolu, pan farář a ministranti, do domažlické cukrárny. Díky pánům Kokaislovi a Sladkému a s pomocí Petra Konopíka, jsme se mohli dopravit na místo. Zatím prázdná a klidná cukrárna se hned proměnila v hlučnou a veselou místnost. Úžasná obsluha, vynikající zákusky a nápoje jen ještě vylepšily naši náladu během tohoto setkání. Najednou se ozvalo: „Já už nemohu!“ – ale přece se nemusí sníst úplně všechno... Na památku setkání nejmladší obdrželi mobilní telefony s bonbony a starší cigarety – na žvýkání, samozřejmě! A už jsme se museli vracet domů a všem bylo líto, že setkání tak rychle skončilo. Bylo nám totiž spolu moc dobře.

P. Janusz Romaňski

Koncert Čerchovanu v Domažlicích

V sobotu 6. května vystoupí v 19.30 hodin v arciděkanském kostele v Domažlicích pěvecký sbor Čerchovan spolu s komorním orchestrem Musica Tusta a sólisty. Sobotní koncert bude řídit opět Marek Vorlíček. Pěvecké sólové party přednesou umělci, kteří s Čerchovanem často spolupracují: Eva Müllerová a Jitka Hurtíková – soprán, Eva Zbytovská – alt, Václav Lemberk – tenor a Kamil Jindřich – bas. Tentokrát se budete moci vyslechnout Stabat Mater od Jakuba Jana Ryby, Magnificat Šimona Brixioho a Vivaldiho Gloria D -dur. Jako první zazní Stabat Mater Jana Jakuba Ryby (1765 - 1815), českého kantora a skladatele. Jde o jedno z prvních větších Rybových vokálně-instrumentálních děl. V roce 2001 Čerchovan tuto skladbu natočil ve světové premiéře na CD. Autorem následujícího díla je český barokní skladatel první poloviny 18. století Šimon Brix (1693 - 1735). Brix se věnoval téměř výhradně tvorbě pro chrámové kůry. Z jeho díla se dochovalo pouze torzo, i to však svědčí o autorově technické vyspělosti. Magnificat (Mariin chvalozpěv) je jedna z nejrozsáhlejších zachovaných skladeb. Brix zhudebnil úplný text kantika. Také tuto skladbu natočil Čerchovan na CD, které vyšlo koncem loňského roku. Antonio Vivaldi (1678 - 1741), italský skladatel a vynikající houslista je dnes považován za hlavního představitele barokního instrumentálního koncertu. Počet jeho koncertů se odhaduje na 470, (z toho takřka polovina houslových), z nich nejznámější obsahuje proslulé Čtvero ročních období. Melodie Vivaldiho Gloria určitě uchvátí Vaši pozornost od samého začátku a nepustí Vás až po skončení závěrečné části, která dokonale završuje celou skladbu a vlastně celý koncertní večer.

Stránka nejen pro mládež

Pátý úplně normální ples v Dobřanech

Už po několikáté pořádalo Plzeňské DCM Úplně normální ples v Dobřanech. Domažlice a jeho okolí se této společenské události samozřejmě také zúčastňuje a nikterak jinak tomu bylo tento rok. V sobotu 22. 4. 2006 se z Domažlic vypravilo hned několik aut se stejným cílem a to kulturním domem léčebny v Dobřanech. Předtančení bylo uzpůsobeno kulatému výročí, které tato akce slavila. Na starost si ho vzali samozřejmě „plzeňští“, které však v celkem hojném počtu (dva z osmy) doplňovali Kubík Havlíček a Daník Fricínek, naši spolukrajané studující v nedalekém velkoměstě. Předtančení bylo jak vtipně, tak vkusně zatančené a po velkém potlesku jsme se na parket dostali i my, hosté. Večer plynul rychle, neboť jsme se všichni (teda mluvím hlavně za sebe) velice bavili. Jak by ne, když nás celým večerem prováděl Honzík Skládal a Maruška Kadlecová. Jedno z překvapení večera byla i taneční soutěž. Nebyla zrovna nejlehčí a konkurence byla velká. Vyhrál to pro mě neznámý pár, avšak moje maličkost s maličností Tomáše Fricínka se usadila na druhém až třetím místě,..... dejme tomu druhém.

Když se ples chýlil ke konci, nechybělo půlnoční překvapení. A jak už to bývá, půlnoční překvapení bývají vtipné a jinak tomu nebylo ani v tomto případě. Celý večer nám hráli studenti hudební konzervatoře, takže přestat tancovat bylo kumšt. Není proto divu, že se mnozí dostávali domů až v pozdních (brzkých) ranních hodinách. Ráno jsme však všichni čile šli na nedělní mši svatou. Že mi nevěříte? Nu, tak příště pojedte také a uvidíte, že nekecám!

Lenka K.

Existuje Bůh?

Jeden muž přišel k holiči, aby se dal ostříhat a oholit jako obvykle. Začali si povídat, rozprávěli o mnohých rozličných věcech a tématech. Najednou se zvrtila řeč na téma Bůh. Holič říká: "Podívejte se, já nevěřím, že Bůh existuje."

"Proč si to myslíte?" ptá se zákazník.

H.: "Je to jednoduché, stačí vyjít na ulici a uvidíte, že Bůh neexistuje. Řekněte mi, kdyby existoval, bylo by tolik nemocných lidí? Bylo by tolik opuštěných dětí? Jestli skutečně existuje Bůh, bylo by tolik trápení a bolesti? Jak můžu milovat Boha, který dopustí toto všechno...."

Zákazník se na chvíli zamyslel, ale neodpověděl, protože se nechtěl začít hádat.

Holič skončil svoji práci a zákazník odešel. Jen co vyšel na ulici, uviděl muže s dlouhými vlasy, s dlouhou bradou, neupraveného a špinavého. Bylo to velmi dávno, když tento muž měl naposledy ostříhané vlasy.

Zákazník se vrátil zpět k holiči a říká: "Víte co? Holiči neexistují!"

H.: "Jak to můžete říct?" ptá se holič překvapeně.

"Já jsem holič a jsem tady. Právě teď jsem vás dostříhal, oholil..." "Ne!" zvolal zákazník.

"Holiči neexistují, protože kdyby byli, nebylo by tolik neupravených lidí s dlouhými vlasy a dlouhou bradou, jako ten muž venku!"

H.: "Jéje, holiči existují, to jen lidé je nevyhledají."

Z.: "Přesně!!! Je to tak. Bůh existuje. Co se stalo je jen to, že lidé ho nenásledují, ani ho nehledají. Proto je tolik bolesti a trápení na světě."

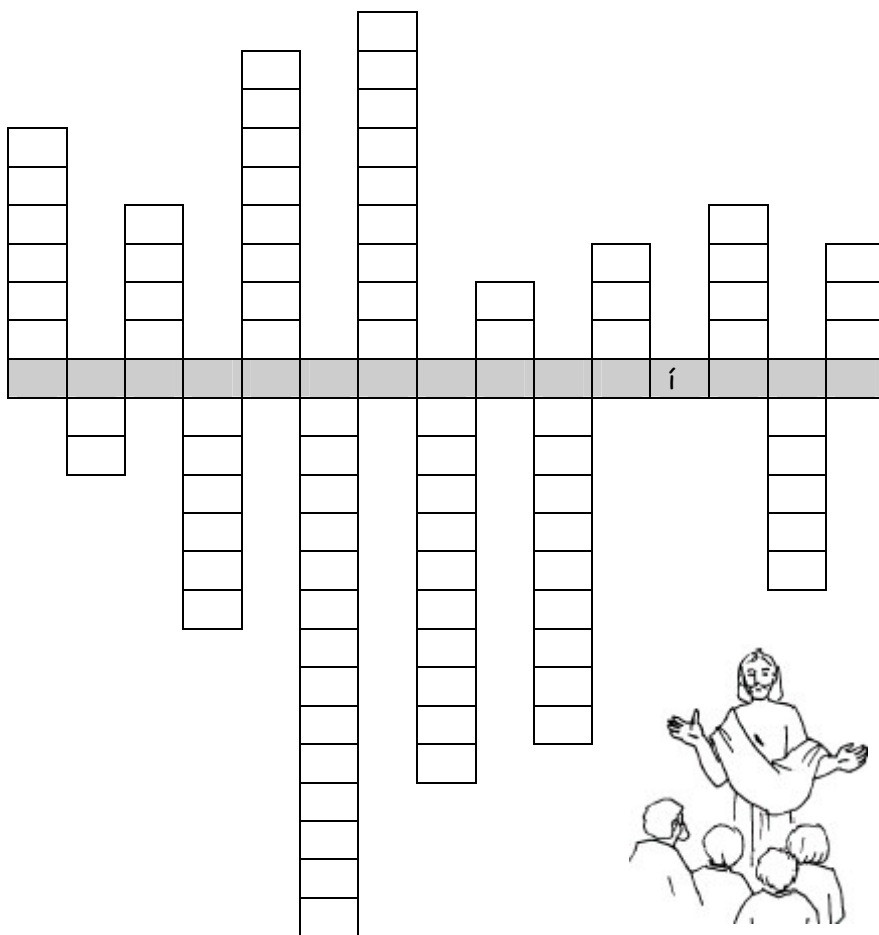
Stránka pro děti

O čem bylo dnešní evangelium, se dozvíš z tajenky **spojené hřebenovky**:

1. Mesiáš; 2. Ženské biblické jméno; 3. Svátost; 4. Tři...; 5. Marie M...;
6. Vystoupení Ježíše do nebe; 7. Boží k...; 8. Místo v kostele, kde je
uložen eucharistický chléb; 9. Zahrada Boží v Edenu; 10. Svátost oltářní;
11. Spojený svislý kůl a příčné břevno; 13. Apoštol, který Ježíše zradil;
14. Druhá kniha Mojžíšova; 15. První člověk.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15.

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (8)

10. *Eros* Boha ke člověku - jak jsme již řekli - je zároveň zcela *Agape*. Nejen proto, že je darován zcela svobodně a bez jakékoli předchozí zásluhy, nýbrž že je odpouštějící láskou. Především Ozeáš nám ukazuje rozměr *Agape* Boží lásky k člověku, jež jde daleko za hranice (Unverdienstheit) nezaslouženosti. Izrael se dopustil „cizoložství“ - porušil Smlouvu; Bůh by jej vlastně měl soudit a zapudit. Ale právě nyní se ukazuje, že Bůh je Bohem a ne člověkem: „Což bych se tě, Efraime, mohl vzdát? Mohl bych tě, Izraeli, jen tak vydat?...Mé vlastní srdce se proti mě vzepřelo, jsem pohnut hlubokou lítostí. Nedám průchod svému planoucímu hněvu, nezničím Efraima, protože jsem Bůh a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe“ (Oz 11,8-9). Vášnivá láska Hospodina k jeho lidu - k člověku - je zároveň odpouštějící láska. Je tak velká, že se Bůh obrací sám proti sobě, jeho láska proti jeho spravedlnosti. Křesťan v tom již vidí skrytý náznak tajemství kříže: Bůh tak miluje člověka, že se sám stává člověkem, jde za ním až na smrt a tímto způsobem smíří spravedlnost a lásku. Filozoficky a nábožensko-historicky pozoruhodné na tomto názoru Bible je, že na jedné straně máme před sebou takřka přísně metafyzický obraz Boha: Bůh je absolutně původní pramen každého bytí; avšak tento stvořitelství původ věcí - *Logos* - prapůvodní Rozum - je zároveň milující (bytosť) s celou vášní opravdové lásky. Tím je *Eros* nejvyšší měrou zušlechtněn, ale zároveň tak očistěn, že se sloučí s *Agape*. Na základě toho můžeme pochopit, že zařazení Písně písní do kánonu Písma svatého bylo velmi brzo vysvětlováno, že milostné písně koneckonců líčí vztah Boha ke člověku a člověka k Bohu. Tím se Píseň písní stala v židovské i křesťanské literatuře pramenem mystického poznání a zakoušení, v němž se vyjadřuje podstata biblické víry: Ano, existuje spojení člověka s Bohem - pradávny sen člověka -, ale toto spojení není sjednocení, ponoření do bezejmenného oceánu božského, nýbrž jednota, kterou vytváří láska, v níž oba - Bůh i člověk - zůstávají sami sebou a přesto se stávají jedno: „Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch“, říká svatý Pavel (1 Kor 6,17).

Informační servis z farnosti

Poutní zájezd - V pondělí 8.května od 10.00 hodin bude sloužena poutní mše svatá domažlického vikariátu v Neukirchen. Do Nových Kostelů pojedou dva autobusy: 1. Trhanov 7.45 - Klenčí 7.50 - Postřekov 8.00 - Dražnov 8.15 - Domažlice -8.30; 2 .Domažlice - autobusové nádraží 8.30. Nezapomeňte s sebou vzít platný cestovní pas nebo občanský průkaz.

Vítání ptačího zpěvu - Opět v první květnovou neděli, tedy **dne 7. května 2006** se koná vítání ptačího zpěvu. Sraz účastníků - **v 5.30 hodin** u busty Petra Hany v parku u bývalé nemocnice. Setkání se koná za každého počasí - teplé oblečení a deštník raději s sebou! Mši svatou stíháme - ukončení je kolem 7.30 hodin. Na vycházku s pozorováním ptáků a posloucháním jejich zpěvu všechny "ranní ptáčata" zve Jiří Sladký

Doporučená četba - Farní knihovna doporučuje rodičům malých dětí knihu ilustrovanou Marií Fischerovou-Kvěchovou s názvem „Pro naše děti a mámy“. Najdete v ní velké množství básniček, pohádek a obrázků pro potěšení rodičů a dětí